

Збірка казок

На долонях Всесвіту

Ткаченко Діана 3-Б клас

Суми 2015

Дивний сон Наталочки-Дюймовочки.

(казка)

«Цілу зиму пташка лишалася під землею, а Дюймовочка піклувалася про неї...», прочитала бабуся, кутаючись у теплу хустинку. Останні слова Наталочка почула вже крізь сон.

І вбачається дівчинці, ніби вона така ж маленька, як і Дюймовочка. Живе в хатинці із листочків і прутиків. На дворі тріскучий мороз, а в хатинці тепло і затишно. Сидить Наталочка біля віконечка – весну виглядає. Чекають весну й лісові мешканці. Заходять вони до Наталочки поділитися своїми весняними турботами. Кожному допомагає дівчинка і словом, і ділом, як Дюймовочка.

Ось прибіг маленький їжачок:

— Уф-уф, Наталочка, сплети-но мені на весну капці, бо земелька холодна, застудитися можна.

— Візьми, їжачку. Подивися чи згодяться.

Узувся їжачок, якраз по нозі.

Тільки-но пішов їжачок, прибігла ящірка й запитала:

— Наталочка, а мені зробиш капелюшка від сонця?

— Я вже сплела, візьми. Грійся тепер на сонечку хоч цілий день.

Незабаром зайчики-пустунчики прибігли. З ними Наталочка вивчила лічилочки.

Тільки-но зайчатка зі сміхом вибігли з хатинки – на порозі з'явився сірий вовк, сумний і невеселий.

— Що трапилося, вовчику-братику? – лагідно запитала Наталочка.

— Незабаром весна прийде, звірята гратися будуть, а мене не візьмуть, бо ніхто зі мною дружити не хоче, - зітхнув вовк.

— Зрозуміло, не хочуть, адже ти одного злякаєш, другого укусиш, а третього – зовсім з'їси. Не годиться так робити, - відповіла Наталочка.

Зажурився вовк ще більше, навіть схлипнув.

— Заспокойся, я допоможу тобі. Ось візьми кленовий листочок. Вивчи все, що на ньому написано й роби саме так.

Узяв вовчик листочка і по складах прочитав: «Пра-ви-ла по-ве-дін-ки».

Подякував дівчинці та мерщій побіг вчити правила, бо ж весна ось-ось прийде.

Разом із звірятами чекають весну і пташки. А щоб скоріше вона прийшла, співають «Веснянки».

Не встигли пташки закінчити свій спів, як раптом почулося: крап-крап, крап-крап.

— Прокидайся, Дюймовочко, прокидайся, Наталочко, бурульки тануть і прийшла весна, - почула дівчинка радісний бабусин голос і прокинулася.

Синочок сонечка.

Маленький Іванко понад усе на світі любив сонечко. Спочатку воно виходило з-за блакитної річечки, зачіпало своїми промінчиками верхівки густого лісу й помаленьку прямувало до старої груші, яка росла біля Іванкової хатинки. А Іванко тоді вже не спить.

– Сонечко! Наше сонечко! – гукає він весело.

Сонечко й собі звикло до Іванка. Воно дарувало хлопчику свою лагідну усмішку, обсипало його золотими промінчиками та поволі котилося далі до інших хлопчиків та дівчаток, які жили далеко-далеко.

Одного дня прокинувся Іванко, а сонечко не визирнуло до нього з-за високої старої груші.

– А де наше сонечко? – запитав він у мами.

– Хмаринки його заступили, не пробитися йому крізь них, - сказала вона.

Хлопчик засумував і ледь не заплакав.

– А ти поклич його, - порадила матуся, - можливо, воно з'явиться.

Почав Іванко кликати сонечко, згадавши веселу дитячу пісеньку:

Сонечко – сонечко,

Заирни у віконечко!

І раптом крізь хмаринки почали пробиватися золотаві промінчики. Один заглянув у віконечко, а другий сховався на грядці. І сталося диво. На тому місці, де сховався промінчик, виросла якась дивовижна рослина. Кожного дня вона росла й росла. Ось уже дісталася до віконечка, ще через деякий час закруглилась і випустила багато-багато жовтих пелюсток.

– Дивись, мамо, рослина схожа на сонечко! – загукав щасливий хлопчик. – Давай назвемо її другим сонечком!

– Ні, - сказала матуся, - сонечко вже є на небі, хоч воно знову й сховалося за хмаринку.

Дивовижна квітка заирнула у віконечко і привітала хлопчика, посміхнувшись до нього.

– Як стало сонячно! – зрадів той.

– Ну якщо так, - сказала мама, - ми назвемо рослину соняшником – маленьким синочком сонечка!

Украдений сон.

(казка)

Жила собі маленька дівчинка Оленка. Була вона дуже слухняною. Кожного вечора вчасно лягала спати. Перед сном до кімнати дівчинки заходила матуся й лагідно промовляла:

— Солодких снів тобі, Оленко!

І дійсно, що захоче Оленка, те й побачить уві сні. Захоче малини – насниться їй малиновий сон, захоче морозива – морозивний, захоче цукерок – цукерковий, захоче апельсинів – апельсиновий.

Одного разу матуся захворіла і не зайшла побажати донечці солодких снів. Тільки-но дівчинка хотіла заснути, щоб побачити суничний сон, як чиясь волохата лапа схопила його.

— Віддай, віддай, це не твій сон! – вигукнула дівчинка.

Через кілька хвилин у сусідніх будинках заплакали малюки.

— Мабуть, у них теж вкрали сні, - подумала Оленка.

Дівчинка побігла до вікна і побачила величезну ведмедицю, яка місячною стежиною йшло до неба. Оленка швиденько одяглася й побігла за ведмедицею. Тільки-но дівчинка стала на місячну стежку, як та відірвалася від землі. А ведмедиця тим часом піднялася дуже високо і перетворилася на зірки, що склали сузір'я Великої Ведмедиці.

— Мабуть, і я здаюся комусь зіркою, - подумала Оленка, коли дісталася кінця місячної стежини.

Аж ось до ведмедиці підбігло маленьке ведмежатко. Вона розтулила свою волохату лапу, з якої вилетіло багато-багато снів. Серед них Оленка впізнала свій – суничний.

— Так ось хто краде сні?? – скрикнула дівчинка.

— Що тобі потрібно? – сердито запитала ведмедиця.

— Віддай мій сон і сні маленьких діточок, - ледве не плачучи промовила дівчинка.

Малому ведмежаті стало шкода дівчинку, і воно почало благати ведмедицю віддати дитячі сні.

— Як же ти спатимеш без сну? – запитала ведмедиця синочка.

Ведмежа розгубилося. Тоді Оленка подарувала йому свій суничний сон. Маля дуже зраділо і відразу ж побігло до свого ліжечка, щоб швидше побачити солодкий сон.

Ведмедиця відвела дівчинку додому й віддала всі дитячі сні.

Цієї ж ночі Оленці наснилося мале ведмежа, яке солодко-солодко спало у своєму зоряному ліжечку.

Синочок сонечка.

Маленький Іванко понад усе на світі любив сонечко. Спочатку воно виходило з-за блакитної річечки, зачіпало своїми промінчиками верхівки густого лісу й помаленьку прямувало до старої груші, яка росла біля Іванкової хатинки. А Іванко тоді вже не спить.

– Сонечко! Наше сонечко! – гукає він весело.

Сонечко й собі звикло до Іванка. Воно дарувало хлопчику свою лагідну усмішку, обсипало його золотими промінчиками та поволі котилося далі до інших хлопчиків та дівчаток, які жили далеко-далеко.

Одного дня прокинувся Іванко, а сонечко не визирнуло до нього з-за високої старої груші.

– А де наше сонечко? – запитав він у мами.

– Хмаринки його заступили, не пробитися йому крізь них, - сказала вона.

Хлопчик засумував і ледь не заплакав.

– А ти поклич його, - порадила матуся, - можливо, воно з'явиться.

Почав Іванко кликати сонечко, згадавши веселу дитячу пісеньку:

Сонечко – сонечко,

Заирни у віконечко!

І раптом крізь хмаринки почали пробиватися золотаві промінчики. Один заглянув у віконечко, а другий сховався на грядці. І сталося диво. На тому місці, де сховався промінчик, виросла якась дивовижна рослина. Кожного дня вона росла й росла. Ось уже дісталася до віконечка, ще через деякий час закруглилась і випустила багато-багато жовтих пелюсток.

– Дивись, мамо, рослина схожа на сонечко! – загукав щасливий хлопчик. – Давай назвемо її другим сонечком!

– Ні, - сказала матуся, - сонечко вже є на небі, хоч воно знову й сховалося за хмаринку.

Дивовижна квітка заирнула у віконечко і привітала хлопчика, посміхнувшись до нього.

– Як стало сонячно! – зрадів той.

– Ну якщо так, - сказала мама, - ми назвемо рослину соняшником – маленьким синочком сонечка!

Украдений сон.

(казка)

Жила собі маленька дівчинка Оленка. Була вона дуже слухняною. Кожного вечора вчасно лягала спати. Перед сном до кімнати дівчинки заходила матуся й лагідно промовляла:

— Солодких снів тобі, Оленко!

І дійсно, що захоче Оленка, те й побачить уві сні. Захоче малини – насниться їй малиновий сон, захоче морозива – морозивний, захоче цукерок – цукерковий, захоче апельсинів – апельсиновий.

Одного разу матуся захворіла і не зайшла побажати донечці солодких снів. Тільки-но дівчинка хотіла заснути, щоб побачити суничний сон, як чиясь волохата лапа схопила його.

— Віддай, віддай, це не твій сон! – вигукнула дівчинка.

Через кілька хвилин у сусідніх будинках заплакали малюки.

— Мабуть, у них теж вкрали сні, - подумала Оленка.

Дівчинка побігла до вікна і побачила величезну ведмедицю, яка місячною стежиною йшло до неба. Оленка швиденько одяглася й побігла за ведмедицею. Тільки-но дівчинка стала на місячну стежку, як та відірвалася від землі. А ведмедиця тим часом піднялася дуже високо і перетворилася на зірки, що склали сузір'я Великої Ведмедиці.

— Мабуть, і я здаюся комусь зіркою, - подумала Оленка, коли дісталася кінця місячної стежини.

Аж ось до ведмедиці підбігло маленьке ведмежатко. Вона розтулила свою волохату лапу, з якої вилетіло багато-багато снів. Серед них Оленка впізнала свій – суничний.

— Так ось хто краде сні?? – скрикнула дівчинка.

— Що тобі потрібно? – сердито запитала ведмедиця.

— Віддай мій сон і сні маленьких діточок, - ледве не плачучи промовила дівчинка.

Малому ведмежаті стало шкода дівчинку, і воно почало благати ведмедицю віддати дитячі сні.

— Як же ти спатимеш без сну? – запитала ведмедиця синочка.

Ведмежа розгубилося. Тоді Оленка подарувала йому свій суничний сон. Маля дуже зраділо і відразу ж побігло до свого ліжечка, щоб швидше побачити солодкий сон.

Ведмедиця відвела дівчинку додому й віддала всі дитячі сні.

Цієї ж ночі Оленці наснилося мале ведмежа, яке солодко-солодко спало у своєму зоряному ліжечку.

